

DONCS
AIXÒMARCEL·LÍ
BORRELL

Kirk

Arribar als 100 anys, ¿és guanyar nobels, òscars, santjordis, cervantes? M'agradaria comprovar-ho. Em conformo envejant Issur Danielovitch, fill de drapaire, jueu rus nascut fa cent anys. A *El hijo del trapero* (Ediciones B, 1998), el rebatejat actor Kirk Douglas conclou l'autobiografia: "Al fin y al cabo he durado más de cuarenta años en Hollywood, donde las estrellas se encienden y se apagan. No está mal para el hijo de un trapero. Toda mi vida supe que sería alguien". Amb 75 films, Kirk Douglas m'ha fet viatjar en temps i espais, al fons del mar, enllà del Far West, de les galàxies a les trinxeres; al tèrbol món dels gàngsters i la llar familiar, del pèplum de gladiadors a la crònica salvatge de la jungla de Hollywood. El tipus dur del clotet a la mandíbula, ha estat un supervivent que s'ha agradat morir en la pantalla. Com fascinava l'Orson Welles, Marlon Brando i Robert Redford, Kirk Douglas s'ha fet matar en pel·lis memorables: *Los vikingos*, *El último atardecer*, *El loco del pelo rojo*, *Espartaco*, *El día de los tramposos...* Em quedo amb *Los valientes andan solos*, western crepuscular, quan el Kirk Douglas més indòmit però solidari, mor sota la pluja i les rodes d'un camió fatídic. Cavalcant. Les llegendes, però, no moren, es transformen. Felicitat eternitat, Kirk